

paa at bringe den ærede Folkethingsmand i stor Forlegenhed og underkaste ham store Pengeudgifter eller personlige Ulemper, fordi han ikke vil besvare Spørgsmaalet.

Forespørgeren (Nasmussen): Ja, til det Svar, den høitærede Minister gav, og navnlig dette, at Embedsmanden ikke havde nogen juridisk Ret til at affordre mig en saadan Erklæring, vil jeg sige, at af den Mening er jeg ogsaa. Min Forespørgsel gaar imidlertid ikke ganske ud paa, om den vedkommende Politimester har nogen Ret. Min Forespørgsel gaar ud paa, om den høitærede Justitsminister billiger, at Politimesteren med Paaberaabelse af Ret har skrevet til mig i Brevet, om han kan faae denne Erklæring, at han med Paaberaabelse af Ret har skrevet til mig, at han har Ret til at vide, om jeg har gjort det og det. Altsaa, min Forespørgsel gaar ud paa, om den høitærede Minister billiger, at Politimesteren har gjort det overfor en Folkethingsmand eller overfor hvilken som helst Anden. Den høitærede Minister mente, at det var et mere privat Spørgsmaal og en privat Brevvevling mellem Politimesteren og mig. Efter det første Brev betragtede jeg det ogsaa som en privat Sag, saaledes som jeg tillod mig at referere, men senere kunde jeg i hvert Fald ikke anse den for privat, da Politimesteren udtrykkelig sagde, at han ikke betragtede sin Forespørgsel som privat, men udtrykkelig som Politimester skred ind i Sagen. Var jeg gaaet ud fra den Forudsætning, at det kun var en privat Sag mellem Politimesteren og mig, saa skulde jeg ikke have berørt den her, thi saa var Spørgsmaalet ikke værd at røre ved. Men jeg betragter Spørgsmaalet som større, og jeg tror, at det kan have en videregaaende Betydning overfor Befolkningen, at man ser, hvilken Behandling den ofte kan være udsat for af altfor nidkjære eller embedsivrige Embedsmænd, som underliden Folk ikke have let ved at komme tilrette med. Jeg tror derfor, at, hvis man finder, at der bliver gjort saadan Noget, er det Ons Pligt at drage det frem, for at det kan komme frem for Offentligheden, hvorledes det forholder sig. Jeg har ikke forstaaet det som en privat Henvendelse fra Politimesterens Side, og hvad det angaar, at Ministeren mente, at det ikke havde været Politimesterens Mening, saa maa jeg sige, at jeg er gaaet ud fra, at det var Politimesterens Mening, hvad han skrev til mig, efter at han havde skrevet et Brev forud. Det maa altsaa være Politimesterens Mening, at han har denne Ret overfor mig, som jeg ikke tror, han har. Den Sammenligning, som den høitærede Minister brugte om et Udvalg, tror jeg slet ikke passer. Der er Forskjel paa et Udvalg og en Minister i deres Forhold til hinanden og paa en Politimester, som bor hjemme paa Landet, og en Rigsdagsmand, som er i Kjøbenhavn, i deres

Forhold til hinanden. Jeg kan, som sagt, ikke føle mig fuldt tilfredsstillet ved det Svar, jeg fik af den høitærede Minister, idet den høitærede Minister ikke egentlig har svaret paa mit Spørgsmaal, der gaar ud paa at spørge, om Ministeren billiger, hvad vedkommende Politimester har gjort overfor mig med Paaberaabelse af Ret. Mit Spørgsmaal gaar ikke ud paa, om han har Ret, thi det kunde jeg nok faa omtrent vide isigveien, at han ikke har, men mit Spørgsmaal gaar ud paa at faae klart, om den høitærede Minister billiger, hvad den vedkommende Politimester har gjort overfor mig i saa Henseende, og det har den høitærede Minister efter min Opfattelse ikke givet Svar paa, og derfor kan jeg ikke være fuldt tilfredsstillet ved det Svar, som den høitærede Minister har givet.

Justitsministeren (Mellermann): Jeg skal gjerne bestemt præcisere mine Udtalelser, som jeg dog antager, vare temmelig tydelige. Hvis jeg virkelig kunde antage, at Politimesteren gik ud fra, at han havde Ret til at forlange Svar af den ærede Folkethingsmand i dette Ords juridiske Betydning — en Ret, hvis Ringegættelse eller Tilfidsættelse fra den ærede Folkethingsmands Side kunde drage juridiske Virkninger efter sig for denne — kunde jeg naturligvis ikke billige, hvad han har foretaget sig, men det er jeg ikke gaaet ud fra. Det kan jeg ogsaa umulig antage, fordi det er saa urimeligt i og for sig, at jeg ikke kan tro, at det kan falde noget Menneſte ind, at man skulde have Ret i dette Ords juridiske Fortand til at faae Svar paa et saadant Spørgsmaal. — Naar jeg har brugt denne Sammenligning med Udvalget, som det ærede Medlem nu berørte, er det ikke, fordi jeg vilde sammenligne de to Forhold, men kun for at oplyse, at det danske Sprog ofte bruger Ordet „Ret“ i en uegentlig Betydning, saa at man ikke dermed mener „Ret“ i Ordet's strenge juridiske Betydning. Det søgte jeg at oplyse ved et Exempel, og man kan jo let udtænke adskillige andre Exempler, som ogsaa oplyse det, Exempler, som vise at man bringer den Bending: „at have Ret“ til at vente det og det, uden at man dermed mener ved at bruge dette Udtryk Andet, end at saaledes bør Forholdet være mellem Gentlemen, men slet ikke, at man ved Domstolene kan sætte det igjennem eller overhovedet gjøre den Noget, som ikke anerkjender denne Ret. Det har ikke været min Mening at fremdrage denne Sammenligning i nogen anden Betydning, og det falder mig ikke ind et Dieblit at sige Andet, end at det var et Tilfælde, hvor man ogsaa kunde betjene sig af det Udtryk, at man havde Ret til at blive underrettet om det eller det. Jeg har ment, at det kunde tjene til at belyse, at det er meget muligt at bruge Ordet „Ret“ i en saadan uegentlig Betydning, og jeg antager, at det er saaledes, at vedkommende Politimester